

krav, hvor det må anses for særligt vigtigt, at forbrugeren får de påkrævede oplysninger.

Det drejer sig om den erhvervsdrivendes manglende overholdelse af pligten til at give oplysning om fortrydelsesretten.

Det gælder endvidere manglende oplysning om, at der er særlige risici ved den finansielle tjenesteydelse, herunder fordi prisen for tjenesteydelsen afhænger af udsving på kapitalmarkedet. Baggrunden herfor er navnlig, at der i tilfælde, hvor prisen for tjenesteydelsen afhænger af udsving på kapitalmarkedet, ikke gælder en fortrydelsesret, jf. artikel 6, stk. 2, litra a, i det finansielle fjernsalgsdirektiv og afsnit 4.2.4.1 nedenfor.

Udvalget foreslår på denne baggrund, at der indføres en generel regel om bødestraf for grov eller oftere gentagen overtrædelse af pligten til at give oplysning om fortrydelsesretten, og at der for fjernsalgsaftaler om finansielle tjenesteydelser indføres en regel om bødestraf for grov eller oftere gentagen overtrædelse af pligten til at oplyse om eventuelle særlige risici ved tjenesteydelsen.

Der henvises til betænkningen side 218-220, 266-267, 292 og 304-305.

Justitsministeriet kan tilslutte sig udvalgets overvejelser og forslag, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse hermed.

Der henvises til lovforslagets § 18, stk. 2, nr. 2, og § 29 samt vedrørende forsikringsområdet § 31, nr. 1 (den foreslåede § 34 j, stk. 2 og 3, og § 134, stk. 1, i forsikringsaftaleloven).

Efter hvilket lands ret skal oplysningspligten opfyldes ved fjernsalgsaftaler?

Artikel 3, stk. 4, i direktivet om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser fastsætter, at de oplysninger om de aftalemæssige forpligtelser, der skal meddeles forbrugeren i fasen forud for indgåelsen af aftalen, skal være i overensstemmelse med de aftalemæssige forpligtelser, der ville følge af den lovgivning, som formodes at finde anvendelse på fjernsalgsaftalen, såfremt denne blev indgået.

Det generelle fjernsalgsdirektiv indeholder ikke en bestemmelse svarende til artikel 3, stk. 4, i direktivet om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser, og en sådan bestemmelse er heller ikke indeholdt i den gældende forbrugeraftalelov.

Udvalget anfører vedrørende *gældende ret*, at spørgsmålet om, hvilket lands lovgivning der skal opfyldes i den prækontraktuelle fase, indirekte er reguleret af den internationale privatrets regler om, hvilket lands ret der finder anvendelse på en indgået kontrakt.

Er der f.eks. tale om en fjernsalgsaftale mellem parter bosiddende i forskellige lande, og opstår der tvist om, hvorvidt forbrugeren har ret til at fortryde aftalen, vil det efter det generelle fjernsalgsdirektiv og forbrugeraftaleloven - hvorefter mangelfuld opfyldelse af oplysningspligten er civilretligt sanktioneret i form af udskydelse af fortrydelsesfristens begyndelsestidspunkt - være afgørende for tvistens udfald, om oplysningspligten er opfyldt i overensstemmelse med det lands lovgivning, som gælder for aftalen, og som derfor skal anvendes under sagen.

Den erhvervsdrivende må således på forhånd vurdere, hvilket lands lovgivning der må antages at ville finde anvendelse på den indgåede aftale, således at den pågældende har sikkerhed for at opfylde oplysningskravene efter den rigtige lovgivning og dermed kan undgå sanktioner i anledning af mangelfuld opfyldelse. Efter dansk international privatret (navnlig lov nr. 188 af 9. maj 1984 med senere ændringer, der gennemfører Romkonventionen) vil det i praksis ofte være lovgivningen i forbrugerenes bopælsland, der finder anvendelse på den indgåede aftale.

Udvalget har overvejet, om oplysningspligten i den prækontraktuelle fase er omfattet af det såkaldte afsenderlandsprincip i direktivet om elektronisk handel (Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8. juni 2000 om visse retlige aspekter af informations-samfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked, der er gennemført i dansk ret ved lov nr. 227 af 22. april 2002).

Afsenderlandsprincippet indebærer, at informations-samfundstjenester, der leveres af tjenesteydere etableret i Danmark, skal overholde de regler, der gælder i Danmark inden for det koordinerede område, selv om tjenesten alene er rettet mod andre medlemsstater. Omvendt skal Danmark respektere andre etableringslandes regler inden for det koordinerede område, selv om informations-samfundstjenesten er rettet mod Danmark.

Afsenderlandsprincippet gælder kun inden for det såkaldte koordinerede område, der er nærmere defineret i e-handelsdirektivet som de krav, der i medlemsstaternes retssystemer er fastsat for leverandører af informations-samfundstjenester eller for informations-samfundstjenester, uanset om kravene er generelle eller specifikt fastsat for disse tjenester. Det koordinerede område vedrører krav, som tjenesteyderen skal opfylde, når den pågældende påbegynder og udøver aktivitet som leverandør af informations-samfundstjenester.

Uden for afsenderlandsprincippet falder de områder, der er nævnt i direktivets bilag, jf. artikel 3, stk. 3,